

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Łygas

Protokolant: Katarzyna Nowopolska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-Ś. w G. Z. L.

po rozpoznaniu w dniach: 25 listopada 2014 roku, 19 stycznia 2015 roku, 5 marca 2015 roku, 9 kwietnia 2015 roku, 12 maja 2015 roku, 18 czerwca 2015 roku, 30 lipca 2015 i 3 września 2015 roku na rozprawie sprawy:

- 1) **B. S.**, syna W. i E. z domu Z., urodzonego dnia (...) w G.
- 2) **R. I.**, syna J. i R. z domu N., urodzonego dnia 24 grudnia 1977 roku w G.
- 3) **T. B.**, poprzednio S., syna S. i E. z domu P., urodzonego dnia (...) w G.,

oskarżonych o to, że:

I. w nocy z 22 na 23 października 2011r. z terenu parkingu przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu zabrali w celu przywłaszczenia samochód ciężarowy marki M. typ 27,403 T-42 o nr rej. (...) o wartości 170.000 złotych, w ten sposób, że weszli na ogrodzony parking przeznaczony do przechowywania sprzętu budowlanego, a następnie do niezabezpieczonego pojazdu, w którym znajdowały się oryginalne kluczyki do stacyjki oraz dokumenty w postaci dowodu rejestracyjnego pojazdu, polisy ubezpieczeniowej OC, licencji transportowej oraz pojazdem tym po uruchomieniu wyjechali, dokonując kradzieży, w tym poruszając się przedmiotowym samochodem zużyli zatankowany w nim olej napędowy o wartości łącznej 1500 złotych, powodując łączną szkodę o wartości 180.500 złotych, przy czym R. I. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bytowie z dnia 28.04.2009 r. sygn. akt II K 124/08 w wymiarze 9 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyny z art. 279 § 1 k.k. i inne, którą odbywał do 26.09.2011, czym działali na szkodę D. K. (1)

- tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wobec B. S. i T. B., a o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wobec R. I.

II. W dniu 23 października 2011 r. po drodze pomiędzy W. a P., w miejscowości bliżej nieustalonej, działając wspólnie i w porozumieniu, po dokonaniu kradzieży pojazdu, zniszczyli poprzez zerwanie z drzwi kabiny samochodu ciężarowego marki M. typ 27,403 T-42 o nr rej. (...) foldery reklamowe przedstawiające nazwę, adres, zdjęcia oraz rodzaj usług prowadzonych przez firmę (...), powodując szkodę o łącznej wartości 800 złotych, przy czym R. I. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bytowie z dnia 28.04.2009 r. sygn. akt II K 124/08

w wymiarze 9 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyny z art. 279 § 1 k.k. i inne, którą odbywał do 26.09.2011, czym działali na szkodę D. K. (1)

- tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. wobec B. S. i T. B., a o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wobec R. I.

o r z e k a:

I. oskarżonych B. S., T. B. i R. I. uznaje za winnych popełnienia zarzucanych im w pkt I i II aktu oskarżenia czynów z tym ustaleniem, iż stanowią jedno przestępstwo, sprawcy działali w W.

i S., wartość pojazdu wyniosła nie więcej niż około 170.000 zł, zaś oskarżony R. I. karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bytowie z dnia 28 kwietnia 2009 roku wydanym

w sprawie o sygn. akt II K 124/08 odbywał w okresie od dnia 29.08.2001r. do 8.01.2002r., od 01.02.2002r. do 6.09.2002r., od 12.02.2003r. do 21.01.2004r., od 31.05.2004r. do 24.02.2005r. oraz od 21.02.2007r. do 26.09.2011r., czyn ten kwalifikuje w stosunku do oskarżonych B. S. i T. B. jako występki z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw.

z art. 11 § 2 k.k., zaś wobec oskarżonego R. I. jako występki z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., na mocy art. 278 § 1 k.k., skazuje oskarżonych B. S. i T. B. na kary po roku i 2 (dwa) miesiące pozbawienia wolności, zaś oskarżonego R. I. na karę roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 marca 2015 roku

o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych B. S.

i T. B. kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesza każdorazowo na okres lat 3 (trzy) tytułem próby, zaś wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego R. I. warunkowo zawiesza na okres lat 4 (cztery) tytułem próby, oddając każdego

z oskarżonych pod dozór kuratora;

III. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k. i art. 633 k.p.k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4, oraz art. 16 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223

z późn. zm.) zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych T. B.

i R. I. kwoty po 146 zł 33 gr. (sto czterdzieści sześć złotych trzydzieści trzy grosze), zaś od oskarżonego B. S. kwotę 1.461 zł 72 gr. (tysiąc czterysta sześćdziesiąt jeden złotych siedemdziesiąt dwa grosze) tytułem wydatków postępowania oraz wymierza każdemu z oskarżonych opłaty w wysokości po 300 zł (trzysta złotych).

Sygn. akt 1401/13

## UZASADNIENIE

(wyroku z dnia 3 września 2015 r., na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. sporządzone w części dotyczącej oskarżonego T. B.)

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

Jesienią 2011 roku, w drodze powrotnej z Niemiec do T., oskarżeni R. I. i B. S. zauważyli samochód ciężarowy marki M. znajdujący się na ogrodzonym placu w W., który postanowili ukraść. W tym celu zadzwonili do oskarżonego T. B. i zaproponowali mu udział w kradzieży, ponieważ żaden

z nich nie miał uprawnień do kierowania samochodami ciężarowymi. T. B., który wówczas nie miał stałej pracy, po przemyśleniu sprawy zgodził się i w dniu

21 listopada 2011 r. w mieszkaniu B. S. w P. spotkał się on z nim oraz R. I. w celu omówienia planowanej na następny dzień kradzieży samochodu ciężarowego marki M.. Sprawcy uzgodnili, że T. B. będzie kierował w drodze powrotnej

z W. skradzionym samochodem ciężarowym, miał za to uzyskać kwotę 2.000 zł. T. B. wiedział, że w W. dojdzie do kradzieży samochodu ciężarowego stojącego na posesji przy ul. (...).

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. I. - k. 525-528, 799;

wyjaśnienia oskarżonego B. S. - k. 386-387, 801-802,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. B. - k. 488-492)

Przedmiotowy samochód ciężarowy miał naklejone na obu drzwiach do kabiny kierowcy foldery reklamowe firmy (...), których wykonanie kosztowało

800 zł. Pojazd nie był zamknięty na zamki fabryczne, a kluczyki były w stacyjce. Wewnątrz pojazdu w schowku znajdowała się polisa ubezpieczenia OC, dowód rejestracyjny pojazdu oraz licencja transportowa. W zbiorniku paliwa samochodu ciężarowego znajdowało się około 150 litrów oleju napędowego. Pojazd był wyposażony w moduł (...), pozwalający na bieżące śledzenie jego położenia.

(dowód: zeznania świadka D. K. (1) - k. 14-15v, 37-38, 130, 889-891;

zeznania świadka S. K. - k. 4-5v, 888;

wyjaśnienia oskarżonego R. I. - k. 525-528, 799;

wyjaśnienia oskarżonego B. S. - k. 386-387, 801-802)

W dniu 22 listopada 2011 roku wieczorem R. I., B. S.

i T. B. pojechali samochodem marki A. (...) należącym do B. S. do W., gdzie przy ul. (...) znajdowała się baza transportowa firmy Usługi (...). Na ogrodzonym terenie znajdował się samochód ciężarowy marki M. (...), 403 T-42 o nr. rej. (...) o wartości około 170.000 zł. Po dotarciu na miejsce w nocy 23 listopada 2011 r. R. I. i B. S. przecięli ogrodzenie nożycami do metalu, a następnie R. I. uruchomił silnik samochodu ciężarowego. W dalszej kolejności R. I. przeciął kłódkę i otworzył bramę wjazdową wypuszczając dwa psy znajdujące się na posesji oraz zawołał T. B., aby kierował samochodem ciężarowym.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. I. - k. 525-528, 799;

wyjaśnienia oskarżonego B. S. - k. 386-387, 801-802)

Następnie R. I., B. S. i T. B. rozpoczęli podróż powrotną. R. I. i B. S. jechali samochodem A. (...), zaś za nimi T. B. kierujący skradzionym samochodem ciężarowym marki M..

W miejscowości S. zarówno A. (...) jak i samochód ciężarowy zatrzymały się na stacji paliw. T. B. zatankował pojazd kupując paliwo za 99 zł.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. I. - k. 525-528, 799;

wyjaśnienia oskarżonego B. S. - k. 386-387, 801-802;

zeznania świadka M. F. - k. 119-120, 814;

protokół oględzin płyty DVD - k. 308-310;

zdjęcia z monitoringu - k. 311-320)

Około godziny 10:00 oskarżeni zatrzymali się w miejscowości S. na stacji paliw. R. I. wspólnie z T. B. na parkingu zerwał foldery reklamowe umieszczone na drzwiach kabiny samochodu ciężarowego. Po namierzeniu z wykorzystaniem (...) pojazdu funkcjonariusze policji zatrzymali R. I.

i B. S., a także samochód A. (...) oraz skradziony samochód ciężarowy. W samochodzie ciężarowym nie znaleziono polisy ubezpieczeniowej OC i dowodu rejestracyjnego. Dowód rejestracyjny został porzucony w S. i przesłany właścicielowi pocztą.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. I. - k. 525-528, 799;

wyjaśnienia oskarżonego B. S. - k. 386-387, 801-802;

zeznania świadka D. K. (1) - k. 14-15, 37-38, 130, 889;

zeznania świadka S. K. - k. 4-5, 888;

zeznania świadka R. J. - k. 21-22, 176-177;

zeznania świadka F. W. - k. 174-175, 941;

zeznania świadka M. A. - k. 42-43, 931;

protokół oględzin miejsca - k. 2-3;

protokół oględzin rzeczy (M.) - k. 23-24;

protokół przeszukania (A. (...)) - k. 25-30;

protokół zatrzymania rzeczy - k. 31-33;

protokół zatrzymania B. S. - k. 34;

protokół zatrzymania R. I. - k. 35;

protokół oględzin miejsca - k. 44-46;

protokół zatrzymania rzeczy (A. (...)) - k. 47-49;

protokół zatrzymania rzeczy - k. 50-52;

dokumentacja fotograficzna - 191-193)

Pokrzywdzony odzyskał pojazd. Zmuszony był zamówić zniszczone naklejki na kabinę kierowcy, co wiązało się z poniesieniem wydatków w wysokości 800 zł, a w związku ze zużyciem oleju napędowego na podróż w obie strony z W. do S. w celu odbioru samochodu wydał kwotę 1.500 zł.

(dowód: zeznania świadka D. K. (1) - k. 14-15, 37-38, 130, 889)

Oskarżony T. B. był dwukrotnie skazany za występki przeciwko mieniu. W okresie od 30 grudnia 2005 r. do 21 lipca 2006 r. odbywał karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 15 grudnia 2004 r.

T. B. uzyskuje dochód około 4.700-5.000 zł netto, ma na utrzymaniu żonę i dwójkę dzieci w wieku 4 lat. Nie posiada majątku. Oskarżony nie był leczony psychiatrycznie, odwykowo, ani neurologicznie.

(dowód: informacja z K. - k. 969;

odpis wyroku - k. 565-567;

protokół przesłuchania podejrzanego T. B. - k. 488-489, 775-776;

**B. S.**, przesłuchany po raz pierwszy w charakterze podejrzanego w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Przesłuchany ponownie wyjaśnił, że w dniu zdarzenia pożyczył samochód swojej matki, który użytkował i przebywał u znajomych. Przed zatrzymaniem miał odebrać pojazd ze stacji paliw w S.. W toku posiedzenia w przedmiocie zastosowania wniosku prokuratora o zastosowanie tymczasowego aresztowania, B. S. podtrzymał wyjaśnienia złożone uprzednio.

Oskarżony, przesłuchany ponownie, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu wskazując, iż ma zastrzeżenia co do ustalenia wartości pojazdu, a rzeczywista wartość zużytego oleju napędowego to około 500 zł. Oświadczył, iż wskazał R. I. osobę T. B., swojego sąsiada, jako tego, który mógłby poprowadzić do T. skradziony samochód, z racji posiadanych uprawnień do kierowania pojazdami. Wymieniony zgodził się w rozmowie telefonicznej, ale zastrzegł, że będzie chciał tę kwestię omówić osobiście, gdy S. z I. wrócą do G.. Tego samego wieczoru, gdy przyszedł B., uzgodnili, że otrzyma 2.000 zł za kierowanie pojazdem z W. do P.. Pojechali na drugi dzień, w sobotę. W drodze powrotnej T. B. wpadł na pomysł, aby skradziony samochód odstawić na starą stację benzynową. Podczas zatrzymania T. B. zdołał się oddalić.

B. S. przesłuchany na rozprawie głównej w charakterze oskarżonego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że na pomysł kradzieży wpadł z R. I., ciężarówkę miał prowadzić T. B., który od S. wiedział, że uczestniczy w przestępstwie, za co miał otrzymać 2.000 zł. W chwili zatrzymania sprawców T. B. przeszedł pomiędzy policjantami i uniknął ujęcia przez funkcjonariuszy. Oskarżony oświadczył, iż jego wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym miały na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego B. S. – k. 56-57, 72-75, 78, 386-387, 801-802)

**R. I.**, przesłuchany po raz pierwszy w charakterze podejrzanego w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień. Przesłuchany ponownie podał, iż M. G. zlecił mu kradzież samochodu ciężarowego. Ostatecznie poszukiwaniem samochodu zajął się B. S. z kolegą, który uciekł podczas zatrzymania.

W toku posiedzenia w przedmiocie zastosowania wniosku prokuratora o zastosowanie tymczasowego aresztowania, R. I. przyznał się do paserstwa pojazdu i podtrzymał uprzednio złożone wyjaśnienia.

Przesłuchany w dniu 22 marca 2013 roku, R. I. przyznał się do przedstawionych mu zarzutów i oświadczył, iż było tak, jak w wyjaśnieniach B. S. i szczegółowo opisał okoliczności kradzieży, w tym wejścia w porozumienie z pozostałymi oskarżonymi, sposób dokonania przestępstwa i przebieg zatrzymania. Oświadczył, iż T. B. wiedział, że będzie kierował skradzionym samochodem.

R. I. przesłuchany na rozprawie głównej w charakterze oskarżonego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Oświadczył, iż w postępowaniu przygotowawczym nie przyznawał się w obawie, iż pójdzie do więzienia, później umniejszał swoją rolę, by w końcu opisać zdarzenie tak jak przebiegało. T. B. o tym że planowana jest kradzież ciężarówki wiedział od B. S., który też ze swojej części miał zapłacić B..

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. I. – k. 60-61, 66-69, 80, 525-528, 798-799)

**T. B.** zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i w toku rozprawy głównej nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

Przesłuchany w charakterze podejrzanego w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnił, że był w W. wspólnie ze współoskarżonymi odebrać samochód ciężarowy. B. S. zapewniał go, że wszystko jest legalne, zaś dokumenty i kluczyki do pojazdu będą na miejscu. Zaoferował mu również 1.000 zł za usługę sprowadzenia samochodu ciężarowego. Wskazał, że B. S. udawał, że ma jakąś umowę sprzedaży w koszulce foliowej, zaś posesji pilnował stróż, który zamknął bramę po tym jak wyjechał samochodem ciężarowym z posesji.

Oskarżony na rozprawie podtrzymał swoje wcześniejsze wyjaśnienia, a ponadto wskazał, że nie wiedział po co B. S. kupił samochód ciężarowy, zaś w chwili kradzieży siedział w samochodzie A. (...) i czekał na współoskarżonych. Był trochę zdziwiony wynagrodzeniem w wysokości 1.500-2.000 zł zaproponowanym przez B. S., który nigdy wcześniej nie proponował mu żadnej pracy.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego T. B. - k. 488-492, 799-801)

### **Sąd zważył co następuje:**

Orzekając w niniejszej sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach pokrzywdzonego D. K. (1), S. K., funkcjonariuszy Policji oraz pozostałych świadków, którym relacji Sąd dał wiarę, nadto uwzględnił wyjaśnienia oskarżonych, w zakresie w jakim korespondują z pozostałym materiałem dowodowym. Wzięto pod uwagę treść licznych dokumentów i protokołów zgromadzonych w aktach sprawy, a taki materiał dowodowy jawi się jako spójny i logiczny, pozwalający w sposób wiążący określić podstawy oraz rozmiar odpowiedzialności karnej oskarżonego T. B..

Sąd dał wiarę konsekwentnym i spójnym zeznaniom świadków D. K. (1)

i S. K., dotyczących w szczególności okoliczności ujawnienia utraty pojazdu, jego poszukiwań oraz powstałego uszczerbku w majątku pokrzywdzonego, w tym uszkodzeń samochodu powstałych na miejscu zdarzenia. Sąd uznał za wiarygodne oświadczenia pokrzywdzonego co do wyceny utraconego samochodu ciężarowego

z uwagi na dołączenie do akt sprawy faktury VAT jego zakupu oraz uwzględnił wyjaśnienie kwestii wysokości poniesionych nakładów (koszt zakupu opon oraz remontu silnika), a także wycenę strat w związku z popełnieniem czynu objętego oskarżeniem. Podobnie należy ocenić relację funkcjonariuszy Policji, F. W. i J. J., korespondujących z treścią dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Zeznania te są, przede wszystkim dotyczące przebiegu zatrzymania oskarżonych, są wyczerpujące, logiczne i konsekwentne. W świetle zapisu monitoringu stacji paliw w S., nie budzą wątpliwości w pełni wiarygodne zeznania świadka M. F., a nadto nie sposób podważyć wiarygodności relacji świadka M. A. co do zaobserwowanych przez niego zdarzeń.

Brak jest podstaw do kwestionowania zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy zeznań świadka D. K. (2), która potwierdziła, iż oskarżony T. B. chwalił się jej, że ukradł samochód ciężarowy. Świadek taką wiedzę – w świetle okoliczności sprawy – mogła posiadać, zaś jej zeznania są zbieżne z wyjaśnieniami B. S.. Wskazana okoliczność nie miała rozstrzygającego znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego sprawy, ponieważ nie przesądzała o istnieniu bądź braku świadomości oskarżonego T. B. w chwili popełnienia czynu o tym, bierze udział w kradzieży. Sąd pominął zeznania świadków M. C. (1), B. C., M. C. (2) i K. G., jako nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i nieprzydatne dla ustalenia winy i sprawstwa oskarżonego T. B. co do zarzucanego mu czynu.

Sąd uwzględnił wyjaśnienia B. S. złożone na rozprawie głównej

i w zakresie relacji przedstawionej na późniejszym etapie postępowania przygotowawczego (k. 386-387 oraz 801-802). Zauważyć należy, że wyjaśnienia B. S. co do okoliczności istotnych dla ustalenia winy i sprawstwa każdego

z oskarżonych są spójne i logiczne, a przy tym korespondują z wyjaśnieniami R. I.. Ponadto znajdują one oparcie w zapisie monitoringu ze stacji paliw

w S. oraz potwierdzenie w zeznaniach D. K. (1) – co do rodzaju uszkodzeń na placu postojowym spowodowanych w W.. Wyjaśnienia oskarżonego B. S. składane na początkowym etapie postępowania Sąd uznał za przejaw realizacji linii obrony oskarżonego, albowiem wymieniony nie tylko zmienił je już na etapie postępowania przygotowawczego, ale i nie podtrzymał w toku rozprawy, wskazując powód rozbieżności, zaś wskazane w tejże relacji okoliczności nie

znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Również prezentowana przez oskarżonego wersja o pożyczaniu samochodu A. (...) nieustalonej osobie i nocowaniu u znajomych nie znalazła potwierdzenia w świetle poczynionych ustaleń faktycznych.

Podobnie za jedynie w części zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego R. I., co dotyczy wyjaśnień złożonych na rozprawie oraz na końcowym etapie postępowania przygotowawczego (k. 525-528, 799). Relacja oskarżonego koresponduje z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności zeznaniami pokrzywdzonego, funkcjonariuszy Policji oraz jest zbieżna z wyjaśnieniami B. S.. Oskarżony opisał udział każdego ze sprawców w popełnionym przestępstwie, wskazał na sposób ich wejścia w porozumienie, sposób działania oraz pozostałe okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom T. B. w zakresie braku jego świadomości co do charakteru udziału w zarzuczanych mu czynach, albowiem jego relacja pozostaje w sprzeczności ze spójnymi i wzajemnie się uzupełniającymi wyjaśnieniami współoskarżonych B. S. i R. I., a także zeznaniami pokrzywdzonego D. K. (1). W miejscu zdarzenia nie było stróża, jak wyjaśniał oskarżony, a z okoliczności sprawy i wcześniejszych uzgodnień sprawców wynikało jednoznacznie, że samochód ciężarowy jest przedmiotem kradzieży. Sprzeczne z doświadczeniem życiowym jest również dokonywanie zakupu pojazdu w nocy, gdzie na placu postojowym nie było sprzedającego, do tego propozycja pracy za wynagrodzeniem około 2.000 zł za przeprowadzenie samochodu z W. otrzymana od B. S., który wcześniej nie zlecał T. B. żadnej pracy wskazywała jednoznacznie, że nie jest to zajęcie legalne. Wskazać należy na okoliczność, iż oskarżeni przygotowali szczegółowy plan kradzieży pojazdu na dzień przed jego dokonaniem i w celu ostatecznego ustalenia szczegółów T. B., po wstępnym wyrażeniu w rozmowie telefonicznej zgody na udział w kradzieży, przyszedł do mieszkania B. S., gdzie sprawcy ustalili szczegóły działania

Sąd uznał również za wiarygodne dokumenty i protokoły zgromadzone w aktach sprawy, takie jak protokoły zatrzymania osoby, oględzin, przeszukania i dokumenty związane z wyceną pojazdu, z uwagi na to, że zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, prawidłowo pod względem formalnym, zawierają obiektywne treści korespondujące z wyjaśnieniami oskarżonych w zakresie, w jakim Sądu uwzględnił je przy ustaleniu stanu faktycznego sprawy i zeznaniami świadków. uwzględniono również informacje o karalności dotyczące każdego z oskarżonych oraz odpisy prawomocnych orzeczeń w sprawach karnych.

Mając na względzie ustalony stan faktyczny, Sąd uznał, że oskarżony T. B., współdziałając z R. I. i B. S., dopuścił się popełnienia zarzuczanych mu czynów, z tym ustaleniem, że stanowią one jedno przestępstwo kradzieży pojazdu na szkodę D. K. (1) i uszkodzenia mienia, oskarżony działał w W. i S., a wartość pojazdu wyniosła nie więcej niż około 170.000 zł, to jest występku kwalifikowanego z art. 278 § 1 w zb. z art. 276 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

W myśl art. 18 § 1 k.k. odpowiada za sprawstwo nie tylko ten, kto wykonuje czyn zabroniony sam albo wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, ale także ten, kto kieruje wykonaniem czynu zabronionego przez inną osobę lub wykorzystując uzależnienie innej osoby od siebie, poleca jej wykonanie takiego czynu. Zdanie pierwsze powyższego artykułu statuuje tzw. zjawiskową formę popełnienia przestępstwa w postaci współsprawstwa. Nie ulega wątpliwości, że termin „wspólnie” odnosi się do znamion przedmiotowych i opisuje sytuację, gdy do realizacji znamion typu czynu zabronionego dochodzi przez dopełniające się zachowania poszczególnych osób. Możliwe jest również przyjęcie współsprawstwa (koncepcja materialno-obiektywna), gdy dana osoba nie wypełniła żadnego z ustawowych znamion czynu zabronionego, jednak oceniane zachowanie bezpośrednio realizujące znamiona typu czynu zabronionego realizujące znamiona typu czynu zabronionego lub szczególnie istotne jego ułatwienie lub znaczne zmniejszenie ryzyka tej realizacji. Elementem koniecznym dla przyjęcia współsprawstwa jest porozumienie, które występuje między osobami wspólnie realizującymi znamiona typu czynu zabronionego. Porozumienie to musi nastąpić przed lub w trakcie realizacji czynu zabronionego, przy czym jego forma jest dowolna, a istotę wyczerpuje uzgodnienie popełnienia wspólnie przestępstwa. Konstrukcja współsprawstwa umożliwia przypisanie sprawcy całego przestępnego zachowania, w tym części, którą wykonali inni współsprawcy (postanowienie SN z dnia 1 marca 2005 r., III KK 249/04, OSNKW 2005, nr 7-8, poz. 63). W rozpoznawanej sprawie oskarżeni podzielili się rolami i swoim

wkładem w realizowany plan dokonania czynu zabronionego. I tak oskarżeni R. I. i B. S. zabrali ze sobą nożyce do metalu oraz łamaki, by móc sforsować ogrodzenie placu postojowego firmy pokrzywdzonego, oskarżony B. S. udostępnił swój samochód osobowy A. (...), by dojechać do W., na miejsce kradzieży, zaś oskarżony T. B. kierował skradzionym samochodem ciężarowym z uwagi na posiadane uprawnienia do prowadzenia pojazdów tego rodzaju. Przyjęciu porozumienia nie przeczy fakt ustalenia stosunkowo niskiego wynagrodzenia w wysokości 2000 zł jakie miał otrzymać T. B., w porównaniu z wartością skradzionej rzeczy i spodziewaną korzyścią majątkową pozostałych sprawców. O istnieniu porozumienia i roli jaką odgrywa osoba nie decyduje bowiem udział w zyskach z przestępczej działalności, ale właśnie treść porozumienia i okoliczności faktyczne sprawy.

Zgodnie z art. 278 § 1 kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Znamionami przedmiotowymi i podmiotowymi występku kradzieży są: zabór rzeczy, rzecz musi być rzeczą ruchomą w rozumieniu art 115 § 9 k.k., a także cudzą, działanie sprawcy w celu przywłaszczenia. Skutkiem jest objęcia rzeczy wyjętej spod władztwa osoby uprawnionej we władanie sprawcy. Stronę podmiotową przestępstwa kradzieży charakteryzuje działanie „w celu przywłaszczenia”, jest to przestępstwo kierunkowe, w którym działanie sprawcy nastawione jest na określony cel. Przestępstwa kierunkowe mogą zostać popełnione umyślnie wyłącznie z zamiarem bezpośrednim w rozumieniu art. 9 § 1 k.k., bowiem sprawca chce dokonać zaboru rzeczy ruchomej i włączyć ją trwale do swojego majątku.

Odnosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż przedmiotem zaboru była rzecz ruchoma – samochód ciężarowy, do którego oskarżeni nie posiadali jakiegokolwiek prawa. Do zaboru pojazdu doszło wraz z zapłonem jego silnika przez R. I., ponieważ w tym momencie znajdował się on już w jego posiadaniu. Zamiarem oskarżonych było włączenie samochodu ciężarowego do własnego majątku, co wyrażało się w planowanej sprzedaży pojazdu nieustalonej osobie,

a następnie podziale uzyskanej sumy zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami. Wskazać też należy, że zachowanie współoskarżonych w postaci przecięcia płotu ogradzającego teren bazy transportowej, usunięcia kłódki zabezpieczającej bramę wjazdową i otwarcia bramy, a także uruchomienie silnika pojazdu i wyjechanie nim poza posesję składają się na całość ocenianego zachowania i łącznie stanowią realizację znamion z art. 278 § 1 k.k., zaś na podstawie art. 18 § 1 zd. 1 k.k. za całość tego zachowania odpowiada każdy ze współsprawców, w tym oskarżony T. B..

Sąd uwzględnił kwalifikację prawną zaproponowaną przez oskarżyciela publicznego z uwagi na to, że płot ogradzający teren bazy transportowej nie jest uznawany za zabezpieczenie w rozumieniu art. 279 § 1 k.k. Tego typu sposób odgraniczania przestrzeni mają charakter porządkowy (tak. M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., LEX). Wskazać należy, że kradzież z włamaniem zachodzi wtedy, gdy sprawca zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą w następstwie usunięcia przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zamknięciem tego pomieszczenia utrudniającym dostęp do jego wnętrza (por. uchwała SN z 25 czerwca 1980 r., sygn. VII KZP 48/79, OSNKW 1980, nr 8, poz. 65). Posesja ogrodzona płotem z bramą zabezpieczoną kłódką nie stanowi pomieszczenia zamkniętego, ani żadnego specjalnego zabezpieczenia chroniącego dostęp do pojazdów tam pozostawionych. Nawet przyjęcie odmiennego poglądu nie będzie prowadziło, do przyjęcia kradzieży z włamaniem, albowiem do zaboru samochodu ciężarowego doszło wraz z jego uruchomieniem. Do przełamania zabezpieczenia jakim byłaby, w okolicznościach niniejszej sprawy, kłódka doszło już po dokonaniu zaboru, zaś dla wyczerpania znamienia z art. 279 § 1 k.k. konieczne jest przełamanie zabezpieczenia przed dokonaniem zaboru, dokonanie tego później nie wpływa na realizację znamienia „włamania”. Jak już wyżej zauważono płot nie stanowi zabezpieczenia, a zatem jego naruszenie nie może stanowić o wypełnieniu znamienia "włamania". Zachowanie oskarżonych wypełniło znamiona określone w art. 278 § 1 k.k.

Na podstawie art. 276 k.k. odpowiada ten, kto niszczy, uszkadza, czyni bezużytecznym, ukrywa lub usuwa dokument, którym nie ma prawa wyłącznie rozporządzać. Zgodnie z treścią art. 115 § 14 k.k. dokumentem jest każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, z którym jest związane określone prawo, albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne. Przez ukrycie dokumentu rozumieć należy taki stan, w którym dokument staje się niedostępny dla osób, które mają prawo i chcą z niego



skorzystać. Istota ukrycia dokumentu polega na ulokowaniu go w miejscu nieznanym dla osoby uprawnionej, gdy sprawca swoje działanie w sposób świadomy ukierunkowuje na wywołanie takiego stanu, aby dokument był ukryty, schowany, niedostępny dla osoby uprawnionej (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 grudnia 2010 r., sygn. II AKa 397/10).

Zachowanie oskarżonych polegało na zaborze samochodu ciężarowego wraz ze znajdującymi się w jego wnętrzu dokumentami w postaci dowodu rejestracyjnego pojazdu oraz polisy ubezpieczeniowej OC. Dowód rejestracyjny stanowi dowód prawa własności pojazdu osoby tam wpisanej, zaś polisa ubezpieczeniowa OC stanowi dowód istnienia stosunku prawnego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej między ubezpieczającym a ubezpieczycielem. Oskarżeni nie mieli w ogóle prawa dysponowania pisanymi dokumentami, a tym bardziej prawa wyłącznego. W wyniku działania oskarżonych, poprzez zabór wraz z samochodem ciężarowym, nastąpiło ukrycie dokumentów przed uprawnionym, to jest pokrzywdzonym D. K. (1), co uniemożliwiło uprawnionemu korzystanie z wymienionych dokumentów.

Oskarżeni swoim zachowaniem, działając w zamiarze bezpośrednim, dopuścili się również zniszczenia banerów reklamowych znajdujących się na zewnętrznej części drzwi samochodu ciężarowego. Niewątpliwie bowiem zachowanie polegające na zerwaniu z drzwi kabiny uprzednio skradzionego samochodu ciężarowego folderów reklamowych przedstawiających nazwę, adres oraz zakres usług prowadzonych przez firmę (...) o wartości 800 zł, stanowi realizację czynności sprawczej niszczenia mienia, a w rezultacie wywołanie skutku w postaci zniszczenia rzeczy jaką były foldery. Wskazać należy, że foldery zrywał R. I. oraz T. B., a to w celu utrudnienia identyfikacji pojazdu i zminimalizowania możliwości wzbudzenia podejrzeń co do jego pochodzenia. Czynność sprawcza zrealizowana była wyłącznie przez dwóch oskarżonych, jednakże było to objęte porozumieniem w tym znaczeniu, że sprawcy działali w celu zmniejszenia możliwości ujawnienia skradzionego samochodu. Mogło to również mieć znaczenie przy planowanej transakcji sprzedaży pojazdu. Oskarżony B. S. nie brał udziału w niszczeniu folderów reklamowych, ale doskonale widział co robią pozostali oskarżeni i akceptował to. Wszystkim oskarżonym można zatem jako współsprawcom przypisać całe przestępne zachowanie, a w konsekwencji również realizację znamion występku z art. 288 § 1 k.k.

Zdaniem Sądu, zachowanie polegające na zaborze samochodu ciężarowego w celu przywłaszczenia wraz z dokumentami w postaci polisy ubezpieczeniowej OC oraz dowodu rejestracyjnego, a następnie zniszczeniu banerów reklamowych kwalifikować należy jako jeden czyn, na podstawie art. 11 § 2 k.k. Decydujące znaczenie dla przyjęcia jedności prawnej czynu miała zwartość czasowa i sytuacyjna, a przede wszystkim realizacja przez sprawców tego samego zamiaru.

Uznając oskarżonego T. B. za winnego czynu przypisanego mu w pkt I aktu oskarżenia, Sąd, przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., na mocy art. 278 § 1 k.k., skazał oskarżonego na karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzekając karę pozbawienia wolności w tym wymiarze Sąd wziął pod uwagę stosunkowo znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, jakiego dopuścił się T. B., wyrażający się przede wszystkim w godzeniu w przysługującą innej osobie własność rzeczy, prawidłowość posiadania, integralność dokumentów oraz swoboda dysponowania nimi przez osoby uprawnione. Na społeczną szkodliwość czynu rzutuje stosunkowo znaczna wartość samochodu ciężarowego będącego przedmiotem zaboru i wysokość strat związanych ze zniszczeniem banerów reklamowych. T. B. w sposób jaskrawy wystąpił przeciwko obowiązującym normom prawnym oraz społecznym, dopuścił się popełnienia czynu wspólnie z innymi osobami, w sposób przemyślany, zaplanowany. Dodatkową okolicznością było działanie sprawcy z niskich pobudek, z chęci łatwego, niemałego zysku.

Sąd zastosował również zasadę *lex mitior* określoną w art. 4 § 1 k.k. przyjmując, że Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. jest ustawą względniejszą dla sprawcy, ponieważ art. 69 § 1 k.k. dopuszczał możliwość zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawiania wolności nieprzekraczającej 2 lat. Obecne brzmienie art. 69 § 1 k.k. przewiduje jedynie możliwość zawieszenia kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej roku, co w okolicznościach niniejszej sprawy wiązałyby się

z koniecznością orzeczenia wobec oskarżonego T. B. kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, tym bardziej wobec faktu uprzedniej karalności oskarżonego.

Jednocześnie mając na uwadze co do zasady pozytywną prognozę kryminologiczną istniejącą w stosunku do oskarżonego, który prowadzi ustabilizowany tryb życia, Sąd, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., warunkowo zawiesił wykonanie wobec T. B. kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący trzy lata, oddając jednocześnie oskarżonego pod dozór kuratora. Powyższe jest wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, w szczególności zapobieżeniu powrotowi do przestępstwa. Wyznaczony okres próby jest konieczny, a zarazem wystarczający dla weryfikacji pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego.

Sąd na podstawie przepisów powołanych w pkt III orzeczenia zasądził, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego T. B. kwotę 146 zł 22 gr tytułem zwrotu wydatków poniesionych w toku postępowania związanych ze sprawą tego oskarżonego oraz wymierzył T. B. opłatę w wysokości 300 zł, uznając, iż sytuacja majątkowa i płatnicza oskarżonego pozwoli mu na wywiązanie się z powyższego obowiązku.